

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **L. Š.**, nar. x, bytem x, zastoupen Mgr. Barborou Krásovou, advokátkou se sídlem Záhřebská 154, Praha 2 proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/14791/13/9S-SČK,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/14791/13/9S-SČK, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 4.719,- Kč, a to k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Barbory Krásové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami, (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 30. 5. 2012, č. j. 2584/2012/CER, jímž byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči.

Usnesením ze dne 27. 9. 2013 č. j. 4 Ad 49/2013-22 postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný nesprávně tvrdí (na základě posudku posudkového lékaře), že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči v kategorii „stravování“ a „osobní aktivity“. V otázce zvládání potřeby stravování poukázal rovněž na nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost závěrů posudkové komise, když uvádí, že žalobce tuto potřebu (resp. úkony jí odpovídající před změnou zákona) do 31. 12. 2011 nezvládal a od 1. 1. 2012 tuto potřebu již zvládá. Pokud jde o zvládání potřeby osobní aktivity, tak žalobce uvedl, že její zvládání je vyloučeno již pro to, že nemůže bez pomoci opustit místo svého bydliště.

Závěrem žalobce navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh řízení. K posudku posudkové komise MPSV, který se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, pak uvedl, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr a bylo přihlédnuto ke všem lékařským nálezům i k sociálnímu šetření. Posudek tak splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost a celistvost a mohl být rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o návrhu žalobkyně. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 21. 9. 2011 podal žalobce u orgánu prvního stupně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Dne 30. 5. 2012 vydal orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. 2584/2012/CER, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce nezvládá 6 z 10 základních potřeb (podle znění účinného do 31. 12. 2011 20 úkonů soběstačnosti a péče o vlastní osobu) ve smyslu Přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. [konkrétně potřeby podle písm. a), d), e), f), g), a j)] a patří tak i nadále do skupiny II. podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.

Proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Dne 7. 12. 2012 vypracovala posudková komise MPSV posudek, ve kterém uvedla, že žalobce nezvládá 6 z 10 základních potřeb – nově byla jako nezvládnuté hodnoceny potřeby „péče o zdraví“ a „osobní aktivity“, naopak jako zvládnuté byly hodnoceny potřeby „stravování“ a „výkon fyziologické potřeby“. Dne 30. 5. 2013 zaslal žalobce vyjádření k podkladům rozhodnutí, ve kterém zpochybnil hodnocení základních potřeb „stravování“ a „výkon fyziologické potřeby“ jako zvládnutých. Dne 17. 6. 2013 vydala posudková komise MPSV doplňující posudek, ve kterém uvedla, že žalobce nezvládá 6 z 10 základních potřeb – oproti předchozímu posudku posudkové komise MPSV byla jako nezvládnutá hodnocena potřeba „stravování“, naopak potřeba „osobní aktivity“ byla hodnocena jako zvládnutá, přičemž její zařazení do kategorie zvládaných potřeb bylo zdůvodněno tím, že žalobce je „*kromě své rodiny v kontaktu se svými přáteli i nadále – s ohledem na věk posuzovaného*“. Dne 8. 7. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém dospěl k závěru, že žalobce nezvládá 6 z 10 základních potřeb (podle znění účinného do 31. 12. 2011 19 úkonů soběstačnosti a péče o vlastní osobu) – nově byla jako nezvládaná hodnocena potřeba péče o zdraví a jako zvládnutá naopak posouzena potřeba stravování podle Přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. a zůstává tak zařazena ve skupině II. podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Argumentace žalobce směřuje k tomu, že žalovaný nesprávně posoudil jeho schopnosti zvládání potřeb stravování a osobní aktivity. Soud úvodem poznamenává, že není jeho úkolem přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise – ostatně k tomu nemá ani potřebnou kvalifikaci. To však neznamená, že tyto závěry bez dalšího převezme. Aby bylo rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na základě stanoviska posudkové komise) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. V posuzovaném případě nezbývá soudu než souhlasit se žalobcem, že posudky posudkové komise MPSV shora uvedené nároky nesplňují a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné.

Pokud jde o otázku zvládání potřeby stravování, pak soud konstatuje, že jednotlivé části napadeného rozhodnutí jsou spolu v příkrém rozporu. V části rozhodnutí, kde žalovaný posuzuje zvládání úkonů soběstačnosti a péče o vlastní osobu (posuzovaných do 31.12.2011), jsou jako nezvládané úkony hodnoceny úkony „vaření, ohřívání jednoduchého jídla“ a „podávání a porcování stravy“. Je přitom naprosto evidentní, že pokud žalobce nezvládá tyto úkony, pak nemůže zvládat ani potřebu stravování (posuzovanou po 1. lednu 2012), která je vymezena v písm. d) Přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jako „*stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, **stravu naporcovat, naservírovat** [zvýrazněno soudem], **najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim***“. Tvrdí-li tedy žalovaný, že žalobce (jehož zdravotní stav se novelou vyhlášky nepochybně nijak nezměnil) není schopen podávat a porcovat stravu a na druhé straně současně tvrdí, že těchto činností schopen je (jelikož zvládá potřebu stravování), je jeho rozhodnutí vnitřně rozporné a nemůže v soudním přezkumu obstát. K tomu soud rovněž pokládá za nutné dodat, že při hodnocení zvládání potřeby stravování se žalovaný odchýlil od rozhodnutí orgánu prvního stupně, který tuto potřebu hodnotil jako nezvládnutou, při tom svůj odklon od závěru orgánu prvního stupně nijak nezodůvodnil, což způsobuje rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění.

K otázce zvládání potřeby osobní aktivity soud nejprve připomíná, že tato potřeba byla orgánem prvního stupně hodnocena jako zvládnutá, posudek posudkové komise MPSV ze dne 7. 12. 2012 ji označil jako nezvládnutou a doplňující posudek posudkové komise MPSV ze dne 7. 5. 2013 ji znovu vrátil mezi potřeby zvládnuté s odůvodněním, že žalobce je „*kromě své rodiny v kontaktu se svými přáteli i nadále – s ohledem na věk posuzovaného*“. Takové odůvodnění však soud pokládá za naprosto nedostatečné. Podle písm. i) Přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za zvládání potřeby osobní aktivity považuje *stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti*. Z citovaného ustanovení tedy plyne, že schopnost udržovat kontakty s jinými osobami je pouze jednou z otázek, které je při posouzení zvládání této potřeby vzít do úvahy. Dalším kritériem je např. schopnost vykonávat volnočasové aktivity obvyklé věku a prostředí,

na což žalobce poukazuje ve své žalobě. Na tyto otázky však napadené rozhodnutí (ani doplňující posudek posudkové komise MPSV) nikterak nereagují, přestože ve správním řízení bylo zjištěno, že minimálně některé dříve obvyklé volnočasové aktivity (rybaření) již žalobce realizovat nemůže (jak uvádí např. znalecký posudek MUDr. N., předložený žalobcem v průběhu odvolacího řízení). Soud tak konstatuje, že napadené rozhodnutí je i v otázce zvládnutí potřeby „osobní aktivity“ nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, jelikož z něj není zřejmé, z jakého důvodu má posudková komise MPSV za to (oproti svému předchozímu závěru), že žalobce je schopen *vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. volnočasové aktivity*.

Poté, co soud dospěl k výše uvedenému závěru, zabýval se otázkou, zda pochybení žalovaného mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (zda je namístě derogační zásah soudu) a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě tomu tak je. V projednávané věci je totiž zřejmé, že pokud by žalovaný přisvědčil argumentu žalobce, že nezvládá potřeby stravování a/nebo osobní aktivity, mělo by to nutně za následek odlišné rozhodnutí ve věci, jelikož při nezvládnutí 7 či 8 z 10 životních potřeb by žalobce již spadl do kategorie III. podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách a jeho žádosti by pak (za jinak stejných okolností) muselo být vyhověno. Tím, že se žalovaný ve svém rozhodnutí (ani v jemu předcházejících posudcích) dopustil výše popsaných pochybení, zatížil tak své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 a § 78 odst. 4 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu. *Obiter dictum* soud připomíná, že v dalším řízení bude třeba zohlednit i aktuální stav žalobce, jelikož od doby vydání napadeného rozhodnutí zdravotní se stav žalobce mohl ještě změnit.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 3.146,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 3.000,- Kč za tři úkony právní služby po 1.000,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky žalobce (dle úkonů vyplývajících ze spisu) – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2013], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 819,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková